

Vượn sâu rơi lệ

Vào buổi chiều xuân, một đội kỵ binh mặc áo giáp trụ rực rỡ, chạy nhanh như điện chớp, vượt qua quãng rừng hoang. Phía sau đoàn kỵ binh có mấy người mang kiếm theo hầu một vị đại tướng. Đằng sau vị đại tướng lại có một chiếc xe song mã đường đường lộng lẫy; người ngồi trong xe ấy là một bậc quân vương đương thời—Sở Trang Vương.

Cứ mỗi năm một lần, nhà vua xuất cung đi săn bắn cho khuây khỏa những nỗi buồn nơi chốn hoàng cung. Sở Trang Vương có một viên đại tướng là Dưỡng Do Cơ. Kỹ thuật bắn cung của ông cực kỳ điêu luyện, trăm phát trăm trúng, nên rất được vua Sở thương yêu và tin tưởng. Khi đoàn săn bắn vào rừng, lũng sục khắp nơi thì nai, dê, chồn, thỏ... bỏ chạy tứ tán.

Giữa rừng sâu có một cây cổ thụ cao vút. Trên cây có một con vượn già đang vui đùa chuyền từ cành này sang cành khác. Sở Trang Vương lập tức ra lệnh Dưỡng Do Cơ hạ ngay con vượn ấy.

Dường như con vượn ấy hiểu được tiếng người, trông thấy Dưỡng Do Cơ phi ngựa tới, nó bèn lấy tay che má mà khóc, nước mắt chảy ròng ròng, kêu la nghe bi thảm. Sở Trang Vương liền ra lệnh cho Dưỡng Do Cơ ngưng bắn và hỏi ông: "Vì lẽ gì mà vượn già che mặt khóc?"

Dưỡng Do Cơ liền tâu: "Tâu đại vương, giống vượn này có tay dài, rất tinh khôn, có thể thu hút được khí thiêng của trời đất. Nó biết hạ thần có tài thiện xạ, nên nghĩ không thể nào tránh được lẫn tên cực mạnh của thần, chắc chắn phải chết, nên mới che mặt mà khóc".

Sở Trang Vương buông tiếng thở dài, cảm kích vô vàn, lòng từ bi bỗng dưng phát sinh, lập tức ra lệnh thuộc hạ đình chỉ cuộc săn bắn, rồi trở về hoàng cung. Từ ấy, Sở Trang Vương rất nhân từ, không bao giờ đi săn bắn nữa.